

Dvě holky na stopě

Já a moje nejlepší kamarádka Linda jsme si říkaly, že už se dlouhou dobu neobjevil žádný zapeklitý případ. Každý večer jsme doufaly, že se následující den stane něco zajímavého. Ale to jsme ještě nevěděly, že při řešení tohoto případu půjde o život.

Byla horká srpnová neděle, a tak jsme se s Lindou rozhodly, že se vypravíme do nově otevřeného aquaparku. Dopoledne jsme se sešly, sbalily si věci potřebné ke koupání a vyrazily jsme.

Hned při vstupu nám připadalo, že je ve vzduchu něco divného, ale řekly jsme si, že asi tak moc chceme nový případ, že si představujeme něco, co se vlastně vůbec neděje. Vešly jsme dovnitř, chvíli jsme plavaly, ale pak nás to přestalo bavit, a tak jsme se rozhodly, že se půjdeme projet na tobogánu. Chtěly jsme se někoho zeptat, jak se dostaneme nahoru, ale nikdo tam nebyl.

Rozhlížely jsme se a uviděly otevřené dveře. Myslely jsme si, že je to správná cesta, tak jsme vešly dovnitř. Ocitly jsme se v místnosti, kde začínaly tři tobogány. Bylo to velmi divné. A ještě ke všemu tam nikdo nebyl. Řekly jsme si, že se nejdříve pokusíme najít nějakého plavčíka. Nikde jsme ho nemohly najít. Velmi jsme se těšily na zábavu, vybraly jsme si tedy jeden z tobogánů a vyrazily. To jsme ještě netušily, co nás uvnitř čeká.

Nejdříve cesta vypadala úplně normálně, nahoře se nic nedělo. Najednou jsme uslyšely výkřik, ze kterého nám běhal mráz po zádech. Nejdříve jsme si myslely, že je to součástí atrakce, ale když tobogán zatočil prudce doprava a spojil se s jiným tobogánem, už jsme věděly, že něco není v pořádku.

Jely jsme šílenou rychlostí asi pět minut, když jsme uslyšely šumění vody. Doufaly jsme, že jsme se dostaly do bazénu pro veřejnost, ale když nám stříkla zelená voda do obličeje, pohasla v nás i poslední jiskřička naděje. Konečně se nám podařilo vylézt z páchnoucí zelené vody a znovu jsme uslyšely výkřiky.

Vypravily jsme se dlouhou chodbou, ale hned nastaly komplikace.... Po schodech před námi začala stékat voda s červeným zbarvením a my jsme si uvědomily, že jde o život.

„Krev, to je určitě krev!“ vykřikla Linda.

Rozběhly jsme se po schodech nahoru. Snažily jsme se být statečné, ale tohle na nás bylo trochu přespříliš. Jenže jsme neměly jinou možnost, pokud jsme nechtěly být svědkyněmi vraždy.

Konečně jsme doběhly nahoru a stály před dveřmi, zpod kterých vytékala krvavá voda. Chtěly jsme vejít dovnitř, ale uslyšely jsme výkřiky z dveří za námi a někdo zase volal o pomoc. Rozhodly jsme, že nebudeme na nic čekat a vešly jsme do místnosti. Všude byl velký binec a nějaký pán lil do vody červenou barvu. „Aha, tak to asi krev nebyla, že?“ ulevilo se nám.

Zjistily jsme, že se na koupališti natáčí hororový film a my jsme se nějakým nedopatřením připlety na scénu. Moc jsme si oddechly☺. Tehdy jsme se bály o svůj život, ale teď už se tomu smějeme.